

литѣ въ училището единѣ праздникѣ. Дойдоха само петъ-шестъ души. Но после полека, полека училището взе да се пълни съ селяни. Учителѣтъ имѣ говорѣше, какѣ трѣбва да се гледатѣ и възпитаватѣ децата, какѣ да се отгледва добитѣка и какѣ да обработватѣ по-добре земята. Говорѣше имѣ и за други нѣща.

Селянитѣ го слушаха съ зяпнали уста. Нали до сега никой не имѣ е говорилѣ тѣй умно! И се понесе името на учителя изѣ селото. Всички го обикнаха.

Само кръчмаритѣ бѣха недоволни. Защото учителѣтъ не пиеше, не пушеше. А освенѣ това, на всѣки праздникѣ селянитѣ вмѣсто въ кръчмитѣ, идѣха въ училището.

Единиятъ отѣ кръчмаритѣ бѣше и кметѣ на селото. Той веднага намрази учителя.

— Не пие, не пуши, въ кръчмитѣ не стѣпва. Скита съ децата изѣ гората, пѣе съ тѣхѣ, съ цигулка имѣ свири! Държи проповѣди на селянитѣ. По цѣли нощи чете и пише. Протестантинѣ е! — Отсѣче кметѣтъ и писмата противѣ учителя захвърчаха.

Изтече зимата. Почнаха да се топятѣ снѣговетѣ, покапаха стрѣхитѣ, потекоха мѣтни вадички. Една сутринѣ учителѣтъ се смая, когато влѣзе въ училището. Отѣ стената, която бѣше до въ баира капѣше вода въ училищната стая. Направи той вадичка на пода и изведе водата подѣ прага на вратата. А следѣ това почнаха шегитѣ, че сега въ училището иматѣ рѣка и учителѣтъ е на единия брѣгѣ на рѣката, а ученицитѣ на другия брѣгѣ.

Единѣ день, тѣкмо когато бѣ настанала най-голѣма тишина въ училището, и децата слушаха една приказка, отѣ комина на училището изврѣка едно яре:

— Мееее! — и си показва главата. Ярето бѣше скочило на низкия покривѣ на училището и отѣ комина изврѣка.

Цѣлиятъ день се смѣха ученицитѣ на тоя неканенѣ гостѣ.

Учителѣ Милко говори нѣколко пѣти предѣ селянитѣ за ново училище. Говори противѣ тая лоша училищна сграда, гробница и за ученици и за учители.

Селото се развълнува. Всички бѣха съгласни, че трѣбва да се направи ново училище. Само кметѣтъ не даваше дума да става за това.

— Какво? Ново училище ли? За насѣ е добро и това